

Nikdar da se še ni vozil s takim čudnim vozom, ki sam drvi naprej in se še zmeni ne, da bi ga kdo vlekel. Šofer je bil dober mož in je rad ustregel Nacetu. Povabil ga je v avto ter pogнал motor. Zdrvela sta kakor blisk in bila naenkrat v novem kraju, ki ga še Nace nikoli ni videl.

»Primojdunaj, to je vožnja!« se je čudil Nace in občudoval šoferja, ki je tako učen mož in suče samo majhno kolo, pa gre vse kakor strela. Šoferju je reč laskala in hotel se je še bolj postaviti. Pogнал je avto z največjo bržino.

»Preteto, kar sapo mi zapira!« je zadovoljno godel Nace in se smatral za velikega gospoda. Privozila sta do velikega travnika, kjer so racale gosi.

»Eno si privoščiva!« predlaga Nace ter nagovarja šoferja, naj ustavi. Avto je privozil ravno na ovinek, kjer je stala košata jablana.

»Rečem ti,« zakriči Nace in potegne šoferja za rokav, »ustavi vendar že enkrat tvojo ropotijo!«

Rresk! sta zadela v jablano in v krasnem loku oba zletela na travnik. Šofer se je najprej potipal, če ima še cele kosti, Nace pa je mirno čepel v travi. Šele čez nekaj časa se je dvignil ter stopil k šoferju.

»Čujte, gospod,« mu je dejal, »kako pa vi ustavite tega hudimana, če ni nobenega drevesa blizu?«

Toda namesto odgovora je dobil Nace eno preko glave in je moral peš domov. Šofer pa je milo gledal razbiti avto, nato pa je vzdihnil:

»Preteti Pukšani, kam ste le gledali, ko je Bog pamet delil.«

Gustav Strniša Izgnanec

Starka priroda ima bele lasé,
burja ji divje jih češe:
globoko pod snegom že travniki spe.
Kdaj zrastejo šmarnice zopet in kreše?

Noge se trudne mi vdirajo v sneg,
veter me zbada in zbada,
rad bi prepodil z mehkih me leh,
pa, saj povsod je vsa v snegu livada.

Kakor otoček obdan od valov
sam sem sred tihe poljane,
rad bi od tod ... »Domov, le domov!«
krakajo v zraku hreščeče mi vrane.

»Pojdi in romaj domov, le domov!«
v srcu otožno odmeva.
Kje je moj dom, kje rodni moj krov?
Kje mamica moja sameva?